

Стефанъ, мой връстникъ, и Тинка, малко по-голѣма — всички бѣха премѣнени като на Великденъ.

— Къде сж другитѣ манастирджии? — запита баща ми.

— Едни сж предъ насъ, други следъ насъ. Надъ града всички ще се видимъ по нагорния пѣтъ, — отвърна Чорбаджи Нико.

— Добре решихме и наредихме, рече тате: — нека се помолимъ на Свети Ивана да ни запази отъ зли турци и да подкрепи братята руси.

— Ще се помолимъ, Коле, ще се помолимъ, — дружно добавиха Нико и съпругата му.

Азъ ги погледнахъ. Сѣнка бѣше заседнала на лицата имъ.

Нѣкога, преди да ни огрѣе свободата, Рилския манастиръ бѣше най-надеждното прибѣжище за всички българи не само отъ близката околностъ, но и отъ най-отдалеченитѣ краища на отечеството ни. Всѣки голѣмъ празникъ привличаше хиляди поклонници. Тука търсѣха лѣкъ благочестивитѣ за парализирани, сакати, охтичави, за малоумни, луди, за преуморени и отпаднали отъ скръбъ, за отчаяни, за ония, на които бѣше направено магия, за всички, всички видове болни. Тука бездетни жени изпросваха отъ Св. Ивана деца, разлюбени съпруги се молѣха отново да ги обикнатъ тѣхнитѣ мжже. До Св. Ивана прибѣгваха и девизи, когато силно желаеха да постигнатъ нѣкоя мечта. Сега освободителната война бѣше почната. Най-събуденитѣ българи въ Брѣстово тайно се нагласиха да отидатъ на манастиръ и да се помолятъ, макаръ да не ги бѣше подсетилъ нѣкой голѣмъ празникъ. Свети Иванъ е силенъ и много милостивъ, та да помогне часъ по-скоро освобождението да стане.

— Ако не успѣятъ руситѣ, не дай Боже! Не ще има вече животъ, както сж се наежили турцитѣ, — отрони тате.

— Какво друго може да ни чака въ лошъ случай, ако не сѣдбата на батачани, — каза Чорбаджи Нико и въздѣхна дълбоко. Никовица го погледна сплашена. Следъ мигъ тя сведе очи, та обгърна съ уплашенъ погледъ децата си.